

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/437/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7916209754
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7916209754.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Bodnárovej a členiek senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Š. A., Q.. XX.XX.XXXX, U. XXX XX J. W. XX, o zaplatenie 2.728,95 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 12Csp/24/2016 - 380 z 05.10.2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zamietol žalobu v časti o zaplatenie 28 % ročných úrokov zo sumy 2.728,95 eur od 19.08.2015 až do zaplatenia. Stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca pôvodne domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.728,95 eur s 28 % ročným úrokom od 19.8.2015 do zaplatenia, predstavujúcej dlh žalovaného zo zmluvy o bežnom účte, ktorý mal vzniknúť titulom nepovoleného prečerpania účtu. Úroky z dlžnej sumy vo výške 28 % ročne si žalobca uplatňoval v súlade so znením bodu 3.12 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“) v spojení s výveskou úrokových sadziieb banky, podľa ktorých úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu zodpovedá hodnote 28 % p.a.

3. O povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 2.728,95 eur bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Trebišov č.k. 12Csp/24/2016 - 129 z 24.02.2017, ktorý v tomto výroku nadobudol právoplatnosť 19.04.2017. Predmetom konania zostala iba žaloba o zaplatenie 28 % ročných úrokov zo sumy 2.728,95 eur.

4. Vychádzal zo zistenia, že strany sporu uzavreli 28.02.1997 zmluvu o osobnom účte, obsahom ktorej bolo zriadenie osobného účtu a vedenie osobného účtu žalovaného, dohoda o vydaní a používaní platobnej karty. Odcitoval body 3.8 a 3.12 VOP.

5. Po právnom posúdení veci podľa § 269 ods. 2, § 708 ods. 1, 2, § 716 Obchodného zákonníka, § 53 ods. 1, 2, 4, § 53a ods. 1, § 54 ods. 1, 2 OZ, § 2 písm. e), f), § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 3 ods. 1, 2, § 39, § 517 ods. 1, 2 OZ prihliadajúc na výsledky vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nárok na úroky z dlžnej sumy vo výške 28 % ročne nie je dôvodný. Konštatoval, že zmluvná podmienka v bode 3.12 VOP je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, preto je neplatná. Výška úrokovej sadzby podľa záveru súdu prvej inštancie predstavuje značný nepomer medzi právami a povinnosťami

zmluvných strán, ktorým žalobca obchádza ust. § 517 OZ a § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. Zmluvu v časti o úrokovej sadzbe 28 % ročne považoval za neplatnú aj s ohľadom na § 3 a § 39 OZ, keďže ide o ustanovenie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Žiline, Krajského súdu v Bratislave, spisové značky v ktorých citoval. Súčasne uzavrel, že v konaní nemal odôvodnený nárok na úroky z dlžnej sumy vo výške 28 % ročne konštatujúc, že žalobcom uvádzané tvrdenia v tejto súvislosti sú neurčité, zmätočné, rozporné, keďže so žalobou predložil iba zmluvu o rastovom osobnom účte z 28.02.1997 i keď v žalobe tvrdí, že išlo o zmluvu uzavretú „7.3.1997“. Predložil zároveň dokument podpísaný, adresovaný žalovaným právnomu predchodcovi žalobcu označený ako návrh zmluvy zo dňa 3.11.2005. K predloženiu zmluvy z 3.11.2005 zo strany žalobcu však nedošlo.

6. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a stranám náhradu trov konania nepriznal.

7. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Navrhol rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť v plnom rozsahu a priznať mu náhradu trov konania v celom rozsahu a náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že daný nárok si uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zdôrazňoval, že samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročný. Zmluva o účte ani o zmluva o povolenom prečerpaní pre prípad prekročenia, nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvalom médiu o úrokovej sadzbe, ktorú povinnosť si splnil tým, že výšku úrokových sadzieb zverejňuje v úrokovej výveske na web stránke. Namietal, že zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte, preto je zamietnutie nároku na úrok nedôvodné. Nesúhlasil s tvrdením súdu, že nárok na 28 % ročný úrok z titulu nepovoleného prečerpania je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný mal možnosť kedykoľvek dlh vyrovnať a nepovolené prečerpanie tak ukončiť. Bol toho názoru, že zodpovednosť za vznik dlhu nemožno prenášať na neho, keďže si plnil svoje záväzky zo zmluvného vzťahu so žalovaným, ktorý naopak svoje záväzky porušil. S poukazom na ust. § 53 ods. 1 OZ uviedol, že úrok za užívanie prostriedkov z prekročenia nie je sankčným úrokom z omeškania, ale odplátou za poskytnutie finančných prostriedkov, teda cenou poskytnutého úveru, takže posudzovanie primeranosti ceny poskytnutého plnenia sa neposudzuje podľa ustanovení o neprijateľných podmienkach. V tejto súvislosti poukazoval na odlišné stanovisko podpredsedu Ústavného súdu SR uvedeného v náleze sp.zn. I. ÚS 547/2012 z 24.10.2013. Zároveň poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43Co/4/2018, časť odôvodnenia ktorého citoval.

8. Odpis odvolania žalobcu bol žalovanému doručený 20.11.2018. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu podľa § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

10. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27. novembra 2019 o 9.40 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 20. 11.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach podľa § 219 ods. 1, 3 CSP.

11. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP.

12. Odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci uvedené odvolacie dôvody nie sú naplnené.

13. Argumentácia žalobcu je založená na tvrdeniach, že nárok na úroky uplatňované voči žalovanému zo zmluvy o rastovom účte zodpovedajú zákonnej úprave a sú v súlade s jej zmyslom a účelom, s čím však nemožno súhlasiť.

14. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že zmluvná podmienka vyjadrená v bode 3.12 VOP je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, preto

je neplatná. Z toho vyplýva aj záver, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným neobsahuje dohodu o výške úrokovej sadzby z úveru.

15. Ako vyplýva z obsahu spisu, právny predchodca žalobcu a žalovaný dňa 28.11.1997 uzatvorili zmluvu o rastovom osobnom účte. Dňa 3.11.2005 žalovaný na tlačive Dexia banka podpísal listinu označenú ako „Návrh majiteľa účtu na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby Povolené prečerpanie na osobnom účte“. Uvedená listina neobsahuje okrem podpisu žalovaného iný podpis.

16. Ustanovenie bodu 3.12 VOP obsahuje konštatovanie o možnosti vzniku prekročenia bežného účtu, čo zakladalo žalobcovi informačné povinnosti podľa § 18 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákonná úprava prekročenie na účte definuje vo väzbe na oprávnenie majiteľa účtu - spotrebiteľa disponovať v rozsahu prekročenia s finančnými prostriedkami. Vytvorenie debetného zostatku na účte žalovaného zúčtovaním úrokov, debetných úrokov alebo poplatkov nezakladalo však pre žalovaného ako spotrebiteľa oprávnenie disponovať s týmito peňažnými prostriedkami, ani nezodpovedalo jeho dispozičným úkonom s účtom. Takýmto spôsobom došlo len k vzniku dlhu spotrebiteľa na jeho vlastnom účte úkonmi banky vykonávanými bez jeho príkazu a v rozpore s jeho záujmami.

17. Znenie bodu 3.12 VOP tak obchádza zákonné ustanovenia § 710, § 711 Obch. zák., § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, § 3 zákona o platobných službách, ako aj všeobecne prijímaný princíp zákazu anatocizmu, teda úročenia úrokov. Žalovaný v podstate realizuje započítanie svojich pohľadávok ako nákladov za vedenie účtu, úrokov, debetných úrokov za situácie, keď žalovaný nemá na účte vlastné ani úverom získané finančné prostriedky a ani oprávnenie disponovať nejakými finančnými prostriedkami. Záväzok žalovaného na úhradu ceny služieb príp. odplaty za úver, je navyšovaný o tzv. úroky z nepovoleného prečerpania, aj keď omeškanie žalovaného s plnením jeho peňažného záväzku zo zmluvy o bežnom účte je zo zákona sankcionované len úrokom z omeškania (§ 369 Obch. zák., § 517 Obč.zák.). Akékoľvek iné sankcie musia byť dohodnuté so spotrebiteľom tak, aby bola zrejmá ich povaha a účel a tomu zodpovedajúca zákonná forma a obsah. Pokiaľ si veriteľ mieni uplatňovať ďalšie, napr. sankčné úroky, jedná sa už o právny inštitút zmluvnej pokuty. Právo veriteľa na úroky pri vedení účtu vzniká len tam, kde základ záväzku vyplýva zo zmluvy o úvere alebo pôžičke (§497 Obch. zák., § 657 OZ) lebo len pri týchto typoch zmlúv je možnosť dohodnúť povinnosť na platenie úrokov z čiastky poskytnutej dlžníkovi. Nebolo preukázané, aby dlh na účte vznikol z takejto zmluvy resp. realizovaním dispozičných úkonov žalovaného nad rámec jeho disponibilných zdrojov. Naopak, podľa výpisu z účtu, na podklade ktorého si žalobca v konaní uplatnil nárok, debetný zostatok bol tvorený účtovaním nákladov za vedenie účtu a úrokmi, z ktorých si žalobca opätovne uplatnil ďalšie úroky.

18. Súd prvej inštancie správne poukázal na spotrebiteľský charakter zmluvy o rastovom osobnom účte, z ktorej žalobca odvodzuje uplatnený nárok. Podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva. Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny a tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo, ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

19. Podľa konštantnej judikatúry súdov je zásadne prípustné uplatňovanie obchodných podmienok, v ktorých si zmluvné strany dohodnú obsah práv a povinností; tieto práva a povinnosti sú obvykle obsiahnuté aj (priamo) v zmluve. Vylúčená nie je ani aplikácia všeobecných, či iných obchodných podmienok, na ktoré zmluva môže odkazovať. Uvedené uplatnenie obchodných podmienok však nemožno považovať za neobmedzené, naopak. Právna úprava stanovuje zákonné limity.

20. Pre spotrebiteľské zmluvy platí, že tieto nemôžu obsahovať dojednania, ktoré sú v rozpore s požiadavkami dobrej viery, alebo znamenajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných

strán, ďalej tiež také, s ktorými sa spotrebiteľ nemal možnosť oboznámiť vopred pred podpisom zmluvy a podobne.

21. Pokiaľ by takéto všeobecné obchodné podmienky mali byť súčasťou zmluvy, ktorá na ne odkazuje, aby boli záväzné, je potrebné vyjadriť s nimi súhlas zmluvných strán a musí k nemu pristúpiť oboznámenie sa s ich obsahom. Pre samotné oboznámenie nepostačuje len konštatovanie vyhlásenia spotrebiteľa vo formulárovej zmluve o tom, že bol s obchodnými podmienkami oboznámený.

22. V súdnej veci v zmluve o rastovom osobnom účte sa uvádza, že sa uzatvára v súlade s § 708 a nasl. Obchodného zákonníka.

23. Žalobca v žalobe pritom odkazuje na bod 3.8 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého je klient povinný mať na účte dostatok finančných prostriedkov a na bod 3.12 VOP, podľa ktorého v prípade nepovoleného prečerpania musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovať, a po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“.

24. Odvolací súd, s prihliadnutím na vyššie uvedené, konštatuje, že v predmetnej zmluve nedošlo medzi stranami sporu k individuálnemu dojednaniu, ani k jasnej a určitej dohode o úroku pre prípad nepovoleného prečerpania. Možno teda uzavrieť, že o úroku z nepovoleného prečerpania a o jeho výške 28% nebol spotrebiteľ ani riadne oboznámený.

25. Žalobca taktiež nepreukázal, že by žalovaného reálne oboznámil so Všeobecnými obchodnými podmienkami, na ktoré v žalobe odkazuje.

26. Odvolací súd dospel k záveru, že medzi stranami sporu (zmluvnými stranami) nebola platne dohodnutá výška úroku v prípade nepovoleného prečerpania. Úrok z nepovoleného prečerpania, ktorý je uvedený vo Všeobecných obchodných podmienkach v bode 3.12 je jednostranne prijatý žalobcom, a aj to nedostatočným spôsobom, ako úrok „vypočítaný“ na základe úrokovej sadzby („úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“).

27. Obchodné podmienky, ktoré sú často označené za „súčasť“ spotrebiteľských zmlúv nemôžu slúžiť na to, aby dodávateľ do nich neprehľadne a zložitou formuláciou ukryl dojednania pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých možno predpokladať, že uniknú pozornosti spotrebiteľa. Podľa názoru odvolacieho súdu Všeobecné obchodné podmienky majú slúžiť na dojednanie technického alebo vysvetľujúceho charakteru, nemali by sa v nich nachádzať dojednania o úrokoch, či iných poplatkoch, ktoré sú pre spotrebiteľa zásadné a s ktorými musí byť vopred oboznámený.

28. Podľa názoru odvolacieho súd aj ust. § 18 zákona č. 129/2010 Z.z., na ktoré stručne žalobca v odvolaní poukázal, predpokladá a jednoznačne vyžaduje zmluvné dojednanie medzi klientom a bankou o tom, že spotrebiteľovi banka umožní prekročenie, čo však nemožno vykladať tak, že spotrebiteľovi bez toho, aby bol vopred informovaný a bez toho, aby mal akúkoľvek vedomosť o následkoch prekročenia povoleného limitu, banka umožnila toto prekročenie a následne mu oznamovala s tým súvisiace informácie (napr. formou výpisu z účtu, ako je to v danom prípade).

29. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Úspešnému žalovanému preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, a preto odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).